

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Vzbud' se

Anna Pešátová, 6. C

Povím ti, co ti chci říct. Máš místo, cíl.

Život je zkouška, které se nebojíš.

S bolestí sílíš, činí tě, kým jsi. Přesto chtěla bych ti ulevit.

Já vím, je to jiné. Ty musíš žít, tak se neboj do toho jít.

Tak vstaň, vyjdi ven, zažehni svou jiskru. A zbytek, ten už znáš.

Vzbud' se, tak vzbud' se, i kdyby to bylo to poslední.

Uvidíš, že se ti v srdci rozední. Nehledej, co jsi ztratila.

Hledej, co získáš, když do bouře zapískáš. Probud' svůj sen, nebude poslední.

Uvidíš, že se ti v srdci rozední. Nehledej, co jsi ztratila.

Zažehni jiskru, užívej jistoty, je čas vyjít z temnoty.

Probud' své demony, nedávej jim spát. Uvidíš, co to udělá.

Život je boj, mysl mou však nezničí. Nohy se mi opět roztančí.

Bolest mě posilňuje, činí mě tím, kým jsem. Jsem připravená se s ní poprat.

Hledej sílu každým dnem, nenechej se o ni obrát. Naučila jsi mě, jak jít za svým snem.

Tak vstaň, vyjdi ven, zažehni svou jiskru. A zbytek ten už znáš.

Vzbud' se, tak vzbud' se, i kdyby to bylo to poslední. Uvidíš, v srdci se ti rozední.

Nehledej, co jsi ztratila. Hledej, co získáš, když do bouře zapískáš.

Probud' svůj sen, nebude poslední. Uvidíš, že se ti v srdci rozední.

Nehledej, co jsi ztratila. Zažehni jiskru, užívej jistoty, je čas vyjít z temnoty.

Probud' duši, celou duši. Ať ji slyší všichni, slyší.

Není se čeho bát, nebudeš sama stát. A najdeš cestu svou domů.

Vzбуд' se, tak vzbud' se, i kdyby to bylo to poslední. Uvidíš, že se ti v srdci rozední.

Nehledej, co jsi ztratila. Hledej, co získáš, když do bouře zapískáš.

Probud' svůj sen, nebude poslední. Když nevíš, jak dál, zažehni jiskru,

užívej jistoty, je čas vyjít z temnoty.

Vzбуд' se, tak vzbud' se...

Odvážný vlastník

Natálie Gajdušková, 7. B

Vlastník bydlel v malé rouře,

kde pěstoval si tunu kouře.

A když z kouře stal se dým,

namířil si to rovnou ke dveřím.

Dýmu měl už plné zuby, tak si tedy usmyslel, že zkusí žít v staré chýši,

však kdo by si jen pomyslel, že do příběhu přimotá se velice zlý drak.

Vlastníka však neodradil,

a zlého draka odstranil.

Všichni byli náhle šťastní,

že je vlastník zachránil.

Následně mu udělili za odvalu auto,

se kterým si vytvořil jakési citové pouto.

Každý den lžička rybího tuku

Ze života mých předků

Veronika Elizabeth Stařinská, 8. C

Moje prababička se jmenuje Eliška a narodila se 26. 2. 1939 v Litomyšli. Prababiččina maminka byla Němka, stejně tak i její mladší sestra.

Za druhé světové války bydleli u rodiny Němců. Rodina byla velmi milá. Jednou když přišli vojáci na kontrolu, tak je paní schovala do takové tajné místnosti za skříní a vojákům řekla, že tam nikdo kromě ní a jejího manžela nebydlí. Prababička popisuje, že při kontrolách vždy měla strach, že vojáci něco udělají její rodině.

I přesto že prababička vyrůstala za druhé světové války, tak měla krásné dětství. Avšak, má prababička dělala své mladší sestře naschvály. Dávala jí pavouky pod tričko, křičela jí do ucha a lechtala ji. Ale její sestra to na ni nikdy neřekla. Kvůli dvěma prostým důvodům. Měla ze své starší sestry respekt a taky nechtěla jejich mamince Alžbětě přidělovat starosti.

Když ještě bydlely v Litomyšli, tak babička s její sestrou musela užívat rybí tuk. Měla to být jedna lžička denně. Rybí tuk byl schovaný v takové nádobě, která měla vydržet na jeden měsíc. Avšak když je maminka s rybím tukem nechala samotné, tak ho vypily najednou a poté jim bylo zle od žaludku. Maminka si samozřejmě všimla, že už tam není žádný rybí tuk, tak za to dvě malé sestry dostaly vynadáno. Toto ani zdaleka není jediná věc, za kterou kdy dostaly vynadáno. Jednou v Litomyšli jejich maminka byla v práci a dvě sestry nechala doma samotné. Říkala, že pokud budou zlobit, tak na ně bude velmi našťvaná. Avšak sestry zlobily i přes mamčinu varování. Vzaly si máslo a rozmazaly ho po celé podlaze. Když si uvědomily, že maminka bude našťvaná, tak se to rychle snažily uklidit. Ale marně. Maminka stejně poznala, že je něco špatně.

Když se přestěhovaly do Ostravy, tak babička s její sestrou ráda zpívala z okna na ulici, aby tak bavily jak sousedy, tak i kolemjdoucí. A lidem se to líbilo. Tleskali, písкали, usmívali se a byli šťastní. Sousedka, která měla okno naproti nim, vždy po jejich krátkém vystoupení donesla nějakou odměnu. Prababička říká, že paní sousedka byla asi nejmilejší člověk, kterého v dětství poznala.

Když přeskochíme pár let, kdy se nic nedělo, tak se dostaneme do momentu, kdy se babička poznala se svým manželem, se kterým později zůstala až do jeho smrti. Praděda tu byl zrovna na vojně, když se poznali. Prababička si bohužel už nepamatuje detaily, ale říká, že jejich seznámení bylo velmi hezké a veselé. Pradědeček byl totiž veliký srandista. Prababička se vdala ve 21 letech, a ve 22 už čekala svou první dcerku. Poté na svět přišly další dvě. Jak čas utíkal, tak dcerky rostly a babičce začaly větší a větší starosti. Prababička se o své holčičky velmi bála, ale časem se naučila nebát se tak moc.

Prababička s pradědečkem vychovali jejich tři dcerky, jak nejlépe mohli. Jejich dcery měly nádherné dětství. Jezdily na výlety, jejich tatínek je bral s sebou, když jel někam vlakem. Byl to totiž strojvedoucí. Bohužel nevinnost jejich dcer odešla, a ony se tak dostaly do puberty. Prababička vzpomíná, že druhá nejstarší dcera byla horší než čtyři kluci dohromady. Utíkala pryč, prala se s lidmi, kteří ji štváli, a celkově se dost vzpírala.

Poté co dcery dospěly, pradědečkovu zdraví se začalo zhoršovat, ale zůstal naživu až do mých pěti let. Moje maminka vypráví, že s dědečkem trávila hodně času. Vždy si s ním totiž hrál a na dobrou noc jí četl pohádky. Tančili spolu, i když už jeho zdraví nebylo nejlepší. Moje babička Ivana, dcera od prababičky Elišky a maminka od mojí mamky Veroniky, se narodila 6. 9. 1965 tady v Ostravě. Měla krásné dětství stejně jako její starší a mladší sestra. Babička byla ta zlobivá, utíkala, dělala problémy, ale i tak své rodiče milovala víc než cokoli jiného.

Bohužel po smrti pradědečka se vše obrátilo k horšímu. Naše rodina se začala velmi hádat. Prababička na tom v této době nebyla vůbec dobře. Nohy jí přestaly sloužit, velmi zhubla, a šlo na ní vidět, že na tom není dobře a že není šťastná. Teď o pár let později je to lepší. Bohužel její nohy už nikdy nebudou sloužit, tak jak mají. I přestože máme problémy, prababičku všichni velmi milujeme a budeme tu pro ni až do konce.

Když porovnáám prababiččin a babiččin věk, kdy se vdaly, s tím mým, tak musím říct, že se svatbou bych chtěla počkat aspoň do 26 let. Nejdřív chci procestovat svět a poté se až usadit. Avšak nikdo neví, co se mi v životě stane. Já jen doufám, že má rodina bude šťastná a zdravá a že se jednou všichni sejdem na mé svatbě.